

Skatteministeriet

4. december 2024
J.nr. 2024 - 7038

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 82 - Forslag til lov om ændring af momsloven (Ændring af reglerne om forfattervirksomhed og kunstnerisk aktivitet).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 60 af 28. november 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Kofod (DF).

Rasmus Stoklund

/ Jeanette Rose Hansen

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for indholdet og betydningen af EU-Domstolens dom i sag C-695/20, Fenix International?

Svar

I den af spørgeren omtalte dom tog EU-Domstolen stilling til et præjudicielt spørgsmål i en britisk sag, der var anlagt af selskabet Fenix International mod de britiske skattemyndigheder. Fenix driver på internettet en social netværksplatform kendt som Only Fans. Denne platform tilbydes til brugere over hele verden, der er inddelt i ”creators” og ”fans”.

Hver creator har en profil, hvor vedkommende uploader og lægger indhold ud, og fans kan tilgå det indhold, der er uploadet af de creators, som de ønsker at følge, ved at foretage ad hoc-betaling eller gennem betaling af et månedligt gebyr. Hver creator fastsætter sit eget månedlige gebyr, men Fenix fastsætter et minimumsbeløb.

Fenix fastsætter de almindelige betingelser for brug af Only Fans-plattformen. Fenix opkræver 20 pct. af ethvert beløb, der overføres til en creator, og fakturerer det tilsvarende beløb.

Fenix lagde moms på de fakturerede beløb. De britiske skattemyndigheder var imidlertid af den opfattelse, at Fenix skulle anses for at handle i eget navn og således efter formidlingsreglen i momssystemdirektivets artikel 28 skulle betale moms af hele det beløb, der modtages fra en fan, og altså ikke blot af det vederlag, som Fenix fakturerede til en creator.

Til støtte for, at formidlingsreglen skulle anses for at finde anvendelse, henviste de britiske skattemyndigheder til artikel 9a, stk. 1, i gennemførelsesforordning nr. 282/2011. I denne bestemmelse er det anført:

”Med henblik på anvendelsen af [momssystemdirektivets] artikel 28 [...] formodes det, hvis elektronisk leverede ydelser leveres via et telenet, en grænseflade eller en portal som f.eks. en markedsplads for applikationer, at en afgiftspligtig person, som deltager i denne levering, handler i eget navn, men for udbyderen af disse ydelsers regning, medmindre denne udbyder udtrykkeligt er angivet som leverandør af denne afgiftspligtige person, og dette afspejles i de kontraktlige aftaler mellem parterne.”

Fenix bestred under sagen, at selskabet kunne anses for omfattet af formidlingsreglen, og selskabet gjorde bl.a. gældende, at artikel 9a, stk. 1, i gennemførelsesforordning nr. 282/2011 ikke var i overensstemmelse med en korrekt fortolkning af momssystemdirektivets artikel 28, og at bestemmelsen derfor skulle anses for ugyldig.

EU-Domstolen fastslog, at Fenix – som hævdede af de britiske skattemyndigheder – skulle anses for omfattet af formidlingsreglen, og at der ikke var grundlag for rejse tvivl om gyldigheden af artikel 9a, stk. 1, i gennemførelsesforordning.

Dommen ses ikke at have relevans for de problemstillinger, der er blevet rejst i relation til L 82.

Det bemærkes, at der i relation til L 82 har været enighed om, at (fx) forvaltningsorganisationer er omfattet af formidlingsreglen, idet uenigheden udelukkende har vedrørt, om de som formidlere kan anvende momsfrigtagelsen for kunstnere og forfattere. I Fenix-sagen var der ikke tale om en situation, hvor Fenix som formidler ønskede at anvende en momsfrigtagelsesbestemmelse.